

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 11

11. března 2012

Cena: 8 Kč

SEMINÁŘ „SLUŽBA CÍRKVÍ V ČESKÉ SPOLEČNOSTI“ V PARLAMENTU

V souvislosti s církevními restitučními i nedávným sčítáním lidu se v současné době vážně diskutuje o funkci i budoucnosti církví v české společnosti, přičemž spektrum názorů na tyto otázky je velmi široké. Jedna ze „šancí“, jak prezentovat činnost církví, se naskytla 29. února na půdě parlamentu a to formou semináře „Služba církví v české společnosti“, který vznikl z podnětu Petra Kratochvíla angažujícího se v sociální oblasti, jak ve svém přivítání na tomto setkání zmínila poslankyně Mgr. Helena Langšádlová. A co všechno zde zaznělo? Předseda poslaneckého klubu poslanec Mgr. Petr Gazdík v referátu „Církevní restituční šance pro církve a obce“ připomněl, že církve jsou organizace, které neslouží samy sobě, neslouží jen věřícím, ale jejich přínos je vidět v mnoha oblastech a historicky tak činí již stovky let. Vyslovil přesvědčení, že všichni pochopí, že církve navrácený majetek nepoužijí samy pro sebe, ale pro všechny občany naší republiky: zlepší se tak úroveň školství, sociální služby a zejména se zvýší „úroveň dobra“, vztahu člověka k člověku.

Mgr. Joel Ruml se, nejen coby předseda Ekumenické rady církví, zamyslel nad otázkou, proč jsou církve tak často terčem odporu v naší společnos-

ti. Konstatoval, že příčin je mnoho, předsudky jsou patrné z obou stran. Věřící jsou vnímáni jako nemoderní, „zapšklí“ jedinci, kteří život druhým spíše komplikují; pro řadu situací, které lze jednoduše řešit, přináší složitě výklady a postupy; věřící zase vidí bezbožnou společnost, která žije marný život, který u málokterého soudy může obstát. Přednášející dále uvedl, že při jednání o částečném narovnání ztrát, způsobených komunistickým režimem, by se dalo očekávat, že jednání přinese církvím kladné body. Jednání vedou koneckonců církve stejným směrem jako celá civilizace: bojovat o své, žádat své, získat majetek. Společnost to však nechápe - slyšíme: církve mají být chudé, neumí hospodařit. Dle J. Rumla se církve neznemožní, jednají-li o majetkovém narovnání. Až tato vzrušená doba přejde a nastoupí období soudného přemýšlení o tomto dění, mnohý člověk pochopí, že bylo dobře, že se tato kapitola zdárně uzavřela. Církve se znemožní jinak: když zapomenou na to, že důležitou veličinou je pro ně jedinec, lidská bytost, které byl Bohem darován život. Bytost, která usiluje a bojuje o svou důstojnost, vyhlíží spouště, se kterým zvládne lépe své poslání na zemi.

Referát J. Rumla měl název „Důrazy

ekumenických církví a jejich angažmá ve společnosti“. Tyto důrazy specifikoval jako nabídku nejviditelnějších služeb v diakoniích, charitě, v Adře, služby kaplanů v armádě, věznicích a nemocnicích – práci desítek lidí, kteří se starají o naše bližní, na které mnohdy už celá společnost

ani „nedosáhne“. V závěru svého zamyšlení si přednášející položil otázku, co chybí současné společnosti, a konstatoval, že je to praktická zkušenost, co znamená žít zbožně, žít vírou. Je potřeba, aby to věřící, včetně těch ve vysokých funkcích, ukazovali. Jde o výchovu a hlavně také kultivaci, nastavení roviny morálky ve společnosti...

Mons. Tomáš Holub, tajemník České biskupské konference navázal na Joela Rumla ve svém zamyšlení o základních východiscích stavu, kdy církve v naší demokratické společnosti mohou hrát z dlouhodobého hlediska smysluplnou a významnou roli. Jelikož církve existují jako svébytná součást české společnosti, jde o to, aby mezi státní správou, samosprávou, neziskovými organizacemi a církve existoval model vzájemně výhodné a pochopené spolupráce, směřující k tomu, co je smyslem společnosti, teorii státu obecně nazývané jako společné, obecné dobro. Aby církve k tomuto dobru mohly přispět s ohledem na své základní poslání, je třeba splnit dva základní předpoklady. Prvním je ze strany církve a náboženské neutrality státu obecně nazývané jako společné, obecné dobro. Aby církve k tomuto dobru mohly přispět s ohledem na své základní poslání, je třeba splnit dva základní předpoklady. Prvním je ze strany církve a náboženské neutrality státu obecně nazývané jako společné, obecné dobro. Aby církve k tomuto dobru mohly přispět s ohledem na své základní poslání, je třeba splnit dva základní předpoklady. Prvním je ze strany církve a náboženské neutrality státu obecně nazývané jako společné, obecné dobro.

Druhou rovinou je ze strany státních orgánů pochopení, co tento kooperativní model znamená. Na rozdíl od předešlých obecnějších referátů Mgr. Martin Balcar, manažer pro vnější vztahy Diakonie ČCE, již promluvil konkrétněji a představil „Sociální a vzdělávací aktivity církví sružených pod ERC v ČR“. Uvedl,

že všechny tyto církve se zabývají uvedenými aktivitami, každá svým specifickým způsobem. Některé zřizují velké, zastřešující neziskové organizace, což je třeba případ diakonií, jiné jdou cestou zřizování nadačních fondů, občanských sdružení či jiných typů právnických osob, přičemž veškeré služby jsou pod národními standardy – poměrně přísnými a vztahuje se na ně „konkurence“. M. Balzar upozornil na to, že církve realizovaly pomoc od pradávna ve formě sbírek a to již v době, kdy ještě neexistovala občanská společnost ve smyslu, jak ji známe dnes. K velkému rozvoji na poli sociální práce došlo v 19. století: např. v Krabčicích r. 1864 byl zřízen dětský stacionář.

Po roce 1989 se obnovily aktivity v oblasti vzdělávání (školy), sociálních a zdravotních služeb ve formě nízkoprahových klubů, stacionářů, denních center, chráněných dílen, azylových domů, domů pečovatelských služeb a hospiců. Velmi markantní je práce v oblasti humanitární a rozvojové pomoci – například čtyři největší z šesti sbírek pořádaných povodních jsou dílem Adry, Charity, Diakonie a Armády spásy. Církve má přitom výhodu, že může využívat při těchto výjimečných událostech v konkrétních lokalitách své sbory a farnosti – funkční sítě: není třeba shánět a platit další koordinátory, funguje na místě s přirozenými leadery. Co vnáší církev do sociálních, zdravotních a vzdělávacích programů? Důraz na člověka a jeho konkrétní potřeby, práci s lidmi na okraji společnosti (Romové, bezdomovci, utečenci, migranti...), subsidiaritu, (ví, jak věci dělat, a dělá to levně), pastorační péče se stává standardem v sociální práci, přenos know-how od partnerů z ciziny... Na závěr uvedl přednášející řadu konkrétních příkladů projektů jed-

Dokončení na str. 3

O ZTRÁTĚ BOHA

Čtu-li si dnes list apoštola Pavla křesťanům do Říma, tak si tak trochu zlomyslně říkám, zda by si troufnul i dnes tvrdit o řadě vlád, že „Ty, které jsou, jsou zřízeny od Boha.“ (Ř 13,1) No, no... Jak pak by asi Pavel reagoval v dnešních časech na chování a způsob vládnutí, a to i v tak zvaných demokratických systémech? Systémech, které jsou karikaturou demokracie a kde je téměř nulová vymahatelnost práva. Od časů apoštola Pavla jsme se přece jen posunuli trochu dál, alespoň pokud se uspořádání společenského týká. Kámen úrazu a důvod mého nesouhlasu s apoštolovými slovy spočívá (alespoň pro mne) v tom, že již dávno neplatí to, co apoštol tvrdí, že se má každý podřizovat vládní moci, neboť není moci, leč od Boha. Jsem ochoten se podřizovat moci, jež pochází od Boha. Protože taková vláda je povolána ke službě zemi, v jejímž je čele.

Jak jsem již uvedl, za uplynulá dvě tisíciletí se uspořádání státoprávní a společenské přeci jen poněkud posunulo jinam, než jak tomu bylo v čase, kdy žil apoštol Pavel. Stejně by mě ale zajímalo, jak by na jeho požadavek nutnosti trpného podřizení se vládě reagoval Ježíš. Mám neodbytný pocit, že by mu to znělo – tak jako i mně – příliš zákonicky.

ležitější je, jak dalece mají tyto vlády Boží požehnání, jak dalece konají v souladu s Boží vůlí. Protože stále snad ještě platí, že hlas lidu – hlas Boží. Mívám nutkavý pocit, že zřejmě ne. Alespoň v naší zemi v této době.

Vlády - alespoň ty zvolené – jsou tvořeny lidmi, kterým se říká ministři. A pokud mne paměť neklame, slovo 'ministr' má kořen kdesi v latině a vlastně znamená služebník. Vláda má tedy sloužit, nikoliv ovládat. Nemá vynucovat slepou poslušnost, ale musí umět naslouchat. Není snad vládce především člověk, který potřebuje ty druhé, kterým vládne, rozuměj - kterým by měl vlastně sloužit? „Má být poslem, který zjistí-li, že jeho země chřadne, činí za to odpovědným především sebe sama, že nedokázal předat lidu země horoucnost, jež by zemi i lid pozvedla. Nedokázal to proto, jelikož neuměl naslouchat.“ (A. de Saint Exupéry – Citadela) Vždyť se tak stalo i služebníkovi, který neuměl hospodařit se svěřenou hřivnou, jelikož nehleděl na zájem svého pána. V případě národů a vlád jde o hřivnu důvěry, kterou národy vloží do rukou vlády své země. Moudrý vládce – moudrá vláda – totiž dokáže naslouchat hlasu lidu, který je hlasem Božím. A pokud ne, má mít takový vládce dostatek sebereflexe, aby přiznal: „Zjev se mi, Pane. Všechno je tak těžké, když člověk ztratí Boha!“ (A. de Saint Exupéry – Citadela)

Ř 13,1-7; Tt 3,1.2

Mýtický vládce pouštní Citadely to dokázal, protože věřil, že člověka může naplnit v jeho snažení jen cesta v Bohu. Bůh totiž povyšuje lidi k obrazu svému tím, že vytváří lásku, která probouzí v lidech touhu po vlastním dovršení a po vzájemném společenství, které nás osvobodí i jako jednotlivce.

Slova apoštola Pavla, která podnítila toto moje polemické zamyšlení, byla napsána v jiné době, v jiném společenském kontextu a pro mnohé z nás jsou obtížně přijímatelná. Vždyť se v nich hovoří vlastně o jakési bezpodmínečné podřízenosti vládcům, vládnoucím. To přeci není o demokracii, které má dnes kdekdo plná ústa. Ale zkusme jít více do hloubky - pozorně a hlavně celou svou myslí. Protože rozpor zde je jen na první pohled či poslech. Apoštolova slova je totiž nutno vztáhnout na všechny. Na ovládané, ale i na vládcy. Neboť i nad vládci je vyšší moc, jak jsem se již zmínil. A tak nezbyvá než prosit a kdo umí, se i modlit za jejich i naše osvětlení: Zjev se nám Pane, zjev nám svou vůli, neboť je tak těžké, když člověk ztratí Boha. A prosit: „Ať jsou vždy hotovi jednat dobře. Ať nikoho nepomlouvají, ať se nepřou, jsou mírní a vždy se k sobě chovají vládně.“ (Tt 3,2)

Stanislav Kubín

Z připravované knihy "Třiatřicet zamyšlení a hrst modliteb"

Příběh nemocné duše

Příběh nemocné duše je název zajímavé výstavy o minulosti a současnosti psychiatrické péče, která se dotýká řady otázek lékařské etiky. Výstava je přístupná v Muzeu Policie ČR až do 8. dubna a pořádá ji Psychiatrická léčebna Bohnice. Nabízí zamyšlení o tom, jak společnost přistupuje k lidem, kteří byli v minulosti obětí mnoha předsudků.

Je známo, že ve starověku, středověku i novověku se duševně nemocní dočkali spíše represí než léčení. Ještě na konci 19. století se nesprávně věřilo, že počet duševně nemocných neustále narůstá. Tehdy vznikla eugenika jako vědní obor, který se snažil zdůvodnit potřeby snižovat státní výdaje na duševně nemocné. Tato věda zneužitá pro vědecké účely se stala ideovou základnou nacistů, kteří systematicky likvidovali duševně nemocné. Méně je známo, že eugenické myšlenky kladoucí ekonomické zájmy nad morálku se ujaly před druhou světovou válkou i v USA, kde byly prováděny nucené sterilizace duševně nemocných i tělesně postižených.

V současnosti se může zdát, že je o duševně nemocné dobře postaráno, ale podrobnější pohled odhalí, že řada pozitivních jevů je doprovázena i negativy. Západní země se mohou na jednu stranu pochlubit, že v nich došlo ke zrušení klecových lůžek pro neklidné pacienty. Ve skutečnosti tam byly zcela zrušeny psychiatrické léčebny jako takové. Pro pacienty je dobré, že mohou prožívat uvolnění zásluhou psychofarmak. Přitom jde o léky k odstranění projevů nemoci, zatímco složité mechanismy vzniku onemocnění včetně genetických vlivů zůstávají neznámé a tedy neléčené. Pacienti nejsou omezovali na osobní svobodě. To se ale týká i těch, kteří mohou mít tendenci ubližovat sobě i druhým. Také mají svobodu odmítnout léčbu, která by jim prospěla; ideální pro některé pacienty by však byla ergoterapie (léčba prací), která vede k samostatnosti a návratu do normálního života. Nabízená svoboda může vystavit pacienty zbytečnému utrpení a zvyšuje riziko, že mohou skončit jako bezdomovci či pachatelé trestné činnosti. Navíc jsou v některých západních zemích povoleny různé formy euthanasie, kterou lze snadno zneužít v neprospěch duševně nemocných.

Výstava Příběh nemocné duše nezmiňuje, že duševně nemocným by často prospělo nalezení vnitřního pokoje a jistoty v Bohu, přestože na význam víry pro duševní zdraví upozorňoval již významný švýcarský psychiatr Carl Gustav Jung (1875–1961). Ten si všiml, že většinu jeho pacientů tvoří lidé, kteří nedokázali najít zdravou víru. Proto se v současnosti např. v USA mluví o tom, aby se církev více otevřela vůči duševně nemocným a dokázala jim posloužit. Vždyť duševně nemocní se mohou dnes stále ještě cítit jako ti nejmenší, poslední a ztracení. A právě pro takové přišel na svět Ježíš.

Jan Kalina

Z kazatelského plánu

TŘETÍ NEDĚLE POSTNÍ - OCULI

Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyproští ze sítě mé nohy. Obrát ke mně svou tvář, jsem tak sám, tak poníženy.

ŽALM 25,15-16

První čtení: Exodus 20,1-17

Tužby:

2. Abychom Boží přikázání milovali a na nich stavěli, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom se od Pána Ježíše moudrosti Boží učili, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Svatý Bože, skrze svého Syna si nás povoláváš k životu víry. Prosíme tě, zachovej nám podíl na Nové smlouvě, kterou tvůj Syn zpečetil vlastní krví! Svým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Korintským 1,18-25

Evangelium: Jan 2,13-22

Verš k obětování: Žalm 42,3

Verše k požehnání: Žalm 84,4-5

Modlitba k požehnání:

Dobrý Bože, děkujeme ti, že na pouti životem nás přivádíš ke zdrojům živých vod. Dovol nám osvětit se z tvého pramene, abychom s novou silou pokračovali na cestě do tvého království! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 77, 86, 101

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ VYZNAVAČSKÉ PŘÍBĚHY, UZDRAVOVÁNÍ

46

Kající zločinec a setník pod křížem Uzdravení setníkovy sluhy

Mt 8,5-13; L 7,1-10

*Pokračování z minulého čísla
SETNÍK POD KŘÍŽEM*

Mt 27,54; Mk 15,39 (ekumenický překlad: setník; kral.: Centurio; F. Kovář: četař)

František Kovář: Výklad evangelia Markova, ed. Blahoslav, svazek XIV., Praha 1941

Pašije obsahují ještě jednu významnou zprávu ve spojení s Ježíšovou smrtí. Zatímco Židé pod dojmem toho, co se s Ježíšem dělo, se mu posmívali, vznikla v duši pohana víra v něho. „Když četař, jenž stál přítom naproti němu, uviděl, že tak naposled vydechl, řekl: ‘Opravdu tento člověk byl Syn Boží.’“ Je míněn zajisté velitel hlídky římského vojska, která provedla ukřižování a nyní stála na stráž. Pod dojmem toho, co přítom zažil, dochází četař k závěru, že Ježíš byl Syn Boží, což v myšlení helénistickém znamená tolik, co člověk Boží. Pašije tím vyjadřují myšlenku, že v samé chvíli své smrti zdánlivě poražený Ježíš začíná vítězit, jeho pravá hodnota začíná nalézat uznání – v duši pohana, když jej Židé odmítli. Matouš rozšiřuje účinek Ježíšovy smrti na všechny členy hlídky: „Když četař a jeho družina, jež hlídala Ježíše, spatřili zemětřesení a všecko, co se dalo, velmi se ulekli a říkali: To byl opravdu Syn Boží.“ Lukáš dává výrazu četařovy víry obecnější obsah: „Když četař uviděl, co se stalo, velebil Boha a řekl: Skutečně, tento člověk byl spravedlivý.“ Pozdější křesťanská tra-

dice znala již i jméno a další osud toho četaře: Jmenoval se prý Longinus, stal se křesťanem a zemřel mučednickou smrtí pro víru v Ježíše Krista. (str. 422)

William Barclay: The Gospel of Matthew, vol 2, The Daily Study Bible, The Saint Andrew Press Edinburgh, 1 ed. 1957, revised ed. 1975, reprint 1979, 1983, 1985, 1986

Je tu příběh setníka a jeho projev zbožné úcty. Ježíš řekl: „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnou všechny k sobě.“ (J 12,32) Předpověděl tak magickou moc Kříže; a setník byl první, kdo to zakusil. Kříž se ho hluboce dotkl – dosud nic takového nezažil, on spatřil Ježíšův majestát.

Připravila a z angličtiny přeložila Jiřina Kubíková

UZDRAVENÍ SETNÍKOVA SLUHY
(Matouš 8,5-13; Lukáš 7,1-10)

Výklad Matoušovy verze

Prosbá hodného člověka

Tento setník se objevil na jevišti novozákonních příběhů jen krátce, přesto však je to jedna z nejpůsobivějších postav v evangeliích. Setníci byli páteří římské armády. V římské legii bylo 6000 mužů. Legie se dělila do 60 setnin, každá měla 100 mužů a velitelem každé setniny byl setník. Tito setníci byli dlouho sloužící pravidelní vojáci římské armády. Zodpovídali za kázeň v pluku a byli tmelem, který držel armádu pohromadě.

V míru i ve válce závisela morálka římské armády právě na nich. Ve svém popisu římské armády Polybius sděluje, jaký by měl setník být: „Nesměj to být muži odvážní, kteří vyhledávají riziko a nebezpečí, ale spíš takoví, kteří umějí velet, jsou pevní a spolehliví v akci, neměli by se hnát do boje s přehnanou dychtivostí, ale když jsou pod silným tlakem, musejí být hotoví uhájit své místo, neustoupit a na svém místě zemřít.“ Setníci byli nejlepšími muži v římské armádě.

Je zajímavé, že každý setník, který se objevuje v Novém zákoně, je zmiňován se ctí. Byl to právě setník, kdo v Ježíši na kříži rozpoznal Božího Syna. Byl to Kornelius, první pohanský konvertita ke křesťanské církvi. Byl to setník, který náhle objevil, že Pavel je římským občanem a který ho vyrval z rukou zuřícího davu. Byl to setník, kdo dostal informaci, že Židé plánují zavraždit Pavla mezi Jeruzalémem a Cesareou a kdo podnikl kroky, aby zmařil jejich plány. Byl to setník, komu Felix přikázal, aby se o Pavla postaral, tj. držel ho v mírné vazbě. A byl to setník, kdo provázal Pavla na jeho poslední cestě do Říma a jednal s ním se všerkou laskavostí a připustil jeho vůdčí roli, když na loď udeřila bouře (Mt 27,54; Sk 10,22.25; 22,23-30; 23,17-30; 24, 22-23; 27,3.43).

Zkrácený překlad:

Jiřina Kubíková

Pokračování příště

Nad Písmem

NENÍ CHRÁM JAKO CHRÁM

J 2,13-22

“Přiblížili se židovské Velikonoce a Ježíš se vydal na cestu do Jeruzaléma,” je psáno hned v úvodu naší perikopy. Začíná nový oddíl, začíná něco nového. My se v období postu snažíme, abychom se smířovali s ostatními a smířovali se s Hospodinem. Pro přicházející čas se vyrovnávali s tím starým. K tomu nám může pomoci Kristovo očištění chrámu.

V tomto textu vidíme Krista odlišně, než je v jiných oddílech Písma obvyklé. Je popsáno mnoho situací, z nichž jsme si mohli navyknout vidět ho jako klidného, mírného, možná až jemně servilního muže. V reálném životě s ním pak občas smlouváme. Nezapomínejme, že on přicházel očistit dům svého otce a tam k jakékoli liciaci není prostor. Vyhání penězoměnce. Za velkého křiku, v kulisách dramatické situace vypuštěných zvířat a poletujících ptáků. “Pryč s tím odtud!” Někdy už jemná slova nestačí a je třeba činů. Otázkou zůstává, kdy k tomu nazrála doba a co je tím důvodem. I nám čas od času dochází trpělivost a místo klidné písně volíme pořádný hluk a křik. Očišťuje chrám pro modlitbu. Ano, to je ten důvod, kdy ráznost je nutná. Kristus jej čistí od směnárníků. Od těch, kteří do chrámu nechodí za modlit-

bou, pro klid, ale pouze si přivydělát. V postní době se také my snažíme zbavit náš chrám všech nánosů prachu, zlovyků či našich falešných představ, které tam nepatří.

Nedělejte z domu mého otce tržiště! V dnešní době otvírá naše církev novou kapitolu. Co bude po vyrovnání státu s církvemi? Budeme se obhospodařovat sami, to nám přinese více zodpovědnosti, více rizik. Nehrozí církvi, že ve své snaze zachránit se bude dbát hlavně na své finanční zajištění? Není zde nebezpečí, že se sami staneme směnárníky? Zapomene na smysl církevního společenství, zpoplatníme vše, co se dá, hlavně abychom přežili. Budoucnost bude taková, jakou si ji my dnes připravíme. Důležité je, abychom obavy, s nimiž se jistě budeme setkávat, neopomíjeli a pracovali s nimi. Kristus v tomto oddíle připodobňuje tělo k chámě. “On však mluvil o chrámu svého těla.”

Je doba postu, kterou můžeme využít k vnitřnímu obohacení. Máme očišťovat své duše a těla. Modlitba a půst, pokud to alespoň trochu jde, nás mají připravit na radost z nově prožitého vzkříšení. Hospodin nám dopřává čas a je jen na nás, zda ho využijeme. Někdy o církvi hovoříme jako

o mystickém těle, jehož hlavou je Kristus. I takového tělo by měl být chrám modlitby. Najdeme jistě mnoho důvodů, jak a proč bychom ho mohli očišťovat. Na druhou stranu problémy s námi lidmi existují už od počátku světa, a tak se nedivíme, že i v našem společenství občas zaskřípe. Když jsme tak symbolicky srovnávali mnoho těl a chrámů, možná je to s naší církví podobné jako s Kristovým tělem. Musí být zbořena, aby potom povstala v novém. Právě tím, co by se dalo pokládat za smrt, může přežít.

A tak se neobávejme církevních restitucí, prožijeme plně postní dobu a s nadějí vyhlížejme velikonoční vzkříšení.

Erika Oubrechtová

*Pane,
dárce svobody a naděje,
prosíme tě,
utiš naše srdce
od obav a strachů,
a dopřej nám
hluboce prožívat
tuto dobu,
abychom se očistili
a dokázali žít ze své víry.
Amen.*

SEMINÁŘ "SLUŽBA CÍRKVÍ V ČESKÉ..."

Dokončení ze str. 1
notlivých církví: mezi nimi zazněl např. projekt naší církve Africa for Africa ve slumu v keňském Nairobi, liberecký Maják Jednoty bratrské, ADRA Církev adventistů sedmého dne založená na práci dobrovolníků, domov pro seniory Bethesda a projekt Benjamínka Církve bratrské, občanské sdružení Žebřík v Prostějově (poskytuje služby cizincům) Apoštolské církve, komunitní centrum Maják Evangelické církve metodistické, Lauderovy školy a Domov sociální péče Hagibor Federace židovských obcí v ČR. Českobratrská církev evangelická je dokonce zřizovatelem konzervatoře v Olomouci.

Co specifického konají církve a náboženské společnosti při svém působení ve společnosti uvedl ve svém příspěvku dr. Vojtěch Eliáš, prezident Arcidiecézní charity Praha. Především, že je třeba si uvědomit, že vlastní činnost církvi je činnost bohoslužebná a nic ji nenahradí. Je to fenomén společný pro všechny církve, které nepotřebují v tomto ohledu podporu a dokonce ani souhlas státu (příkladem je synagoga v Terezíně fungující za války a mše svaté sloužené ve vězeních). Za konkrétní specifika typická pro činnost nejen Římskokatolické církve můžeme považovat: stabilitu činnosti (udržitelnost projektů, projekty nekončí s koncem financování), schopnost odpovídat na reálnou potřebu (aktivity vznikají „zespoda“), dobrovolnictví, vnitřní motivaci (vyplývá z jejich

identity a učení, např. evangelia), velmi kvalitní práci. Posluchači se také dozvěděli, jak se tato specifika ukazují a odrážejí v oblasti sociální a zdravotní, ale také kulturní a vzdělávací. V posledně jmenované se například kvalita konkrétně projevuje tak, že Římskokatolická církev zřizuje 19 gymnázií (6 % z celkového počtu) – při státních maturitách patří její výsledky mezi nejlepších 30 %. Historickým ohlédnutím na církve a společnost posloužil historik a poslanec Mgr. Zdeněk Bezcený, Ph.D. a to především exkurzem do 19. a začátku 20. století. Připomněl v něm tradice svatováclavskou, svatoanežskou, cyrilometodějskou, husitskou a především sv. Jana Nepomuckého, jehož oslava svatořečení r. 1829 patřila k největším náboženským slavnostem 19. století a reflektovala symbolický návrat barokní zbožnosti po době osvícenské i symbolické smíření státu s nepomocenskou tradicí. Připomněl také, že v 19. století stál před Římskokatolickou církví úkol vyrovnat se s modernizací společnosti i prohlubující se nacionalizací. Ve druhé polovině 19. století započala rovněž dostavba chrámu sv. Víta, která byla dokončena r. 1929.

Doc. PhDr. Zdeněk Nešpor, Ph.D. ze Sociologického ústavu AV ČR obrátil pozornost posluchačů k výsledkům sčítání lidu s tím, že k jejich interpretaci lze přistupovat jen s velkou opatrností: Z toho, že za posledních deset let došlo k dalšímu propadu církevní

příslušnosti, pokud jde o etablované církve, výrazně roste podíl necírkevních věřících a mírně klesá podíl nevěřících v české společnosti či z toho, že řada lidí se nevyjádřila, nelze o religiozitě vyvozovat vůbec nic; smysluplnější výsledky než sčítání poskytují sociologické výzkumy, ale i zde je vyžadována opatrnost. Ve svém shrnutí významu „církvevního náboženství“ zmínil: poskytování zakotvení ve světě, společenství a služeb, umožnění porozumění tomu, co náboženství bylo, je a co bude. Církve fungují jako garanti sociálních hodnot, usnadňují zvládání osobních i celospolečenských krizových situací (pohřby, církevní svátky)...

Přednášky uzavřel ing. Miroslav Sazceček, zastupitel Strážné, jenž se na příkladu své obce snažil demonstrovat prospěšnost církvi, nestátního, neziskového sektoru našim obcím a městům a upozornil na nedostatky, které doposud tuto oblast provázejí.

Paní poslankyně Langšádlová na samý závěr uvedla, že sociální služby, o nichž se zde tolik hovořilo, jsou ze strany církvi poskytovány s láskou, se zájmem o klienta, kdy se vytváří nenahraditelné vztahy. Jelikož účastníci semináře byli především lidé věřící, které není třeba o tom i o všem ostatním, co zde zaznělo, přesvědčovat, doufejme, že si tato fakta bude uvědomovat i společnost a dá svým církvím i v budoucnu prostor dokazovat svá jedinečná specifika.

Klára Břeňová

Ještě k výročí II. patriarchy

V osudech mužů zakladatelské generace naší církve se setkáváme se zcela výjimečným jevem. Tito lidé totiž neoddělovali svůj soukromý život od života a práce v nově vzniklé církvi, které dokázali obětovat svůj talent, schopnosti, energii, svoji veškerou sílu, celý svůj život. A to je i životní příběh našeho dědečka, II. patriarchy, dr. G. A. Procházky, na kterého vzpomínáme u příležitosti dvou jeho významných výročí. Dne 11. března uplyne 140 let od jeho narození a 9. února uplynulo 70 let od jeho úmrtí.

Nejprve bychom však ze srdce rády poděkovaly dr. M. Chadimovi, který se ujal s velkým úsilím a obětavostí nelehkého úkolu zpracovat monografii o patriarchovi Procházkovi s cílem přiblížit význam této jistě mimořádné a naší církvi stále nedocenené osobnosti církevní veřejnosti.

Život patriarchy Procházky byl v duchu svědectví těch, kteří mu byli nejbližší, příběhem energického a rozhodného muže, muže na svém místě, který provedl církev nesmírně složitým a těžkým údobím, za jehož patriarchátu bylo otevřeno nejvíce sborů a církve byla uvedena na pole ekumeny doma i za hranicemi naší vlasti. Měl mnoho příznivců, ale i odpůrců. K vlastním slabostem prvního období svého patriarchátu se však kriticky dokázal přiznat: „Udělal jsem příliš mnoho chyb, avšak kdo jich nedělal a nedělá? Lituji nejednoho svého přenahlení a snažím se je odčinit“ (cit. z jednoho jeho projevu).

Velkou oporou byla pro něj jeho milovaná žena Aurelie, která mu stála po boku v dobách dobrých i zlých. Příběh jeho osudové lásky připomíná až dojemně romány o životě buditelských kněží a prý ho dokonce chtěl románově zpracovat J. Š. Baar. Příběh až neuvěřitelně dramatický, s dobrým koncem, pokud myslíme na to, že se tyto dva lidé po přestálých utrpeních přece jenom shledali. Bohužel však se příliš velkého společného štěstí už nedočkali, protože jejich zdraví bylo silně narušeno. Odchod milované ženy v jejich 56 letech, ženy, která mu po celý život byla nejen dobrou manželkou, ale i oporou v jeho náročném povolání, přítelem a nejbližší spolupracovnicí, byl pro patriarchu Procházku těžkou ztrátou.

Takto na své rodiče vzpomíná starší dcera Lola, provdaná za píseckého faráře Jaroslava Bosáka: „Myslívám si často, že moji rodiče byli nejšťastnější v té podkrkonošské vesnici, která jejich lásku a přátelství splácela opravdovým bratrstvím. Jenišováci neznali úskoků a falše, otevřeně a poctivě pověděli vše, co měli na srdci. A jejich farář se snažil všemi silami být opravdu dobrým pastýřem stáda mu svěřeného. Jeho farníci byli pro něho vždy bratřími a sestrami. Byl přísný a nekompromisní k sobě i k jiným, ale dobrota srdce, silně podporovaná maminčinou laskavostí, vždy u něho zvítězila. Byl prostý kněz, hluboce věřící a zbožný. Miloval svou církev a dovedl jí vše obětovat. Nedbal nikdy svého osobního pohodlí a prospěchu.“

G. A. Procházka byl spolehlivým a nepostradatelným spolupracovníkem dr. Karla Farského, který dovedl jeho schopnosti vřele ocenit. Oba muže poutalo upřímné přátelství a dr. Farský býval na jenišovické faře častým hostem. Všichni ho měli rádi a děti mu říkaly „strýčku“. Pokud se zamyslíme nad životem G. A. Procházky, nemůžeme se vyhnout určitým srovnáním s Karlem Farským, protože na lidské službě obou těchto mužů závisela budoucnost nové církve. Farský vtiskl církvi tvůrčí pečeti svého ducha, Procházka pokračoval v díle po něm a rozvíjel tento odkaz. Svědčí o něm plnění rozličnými cestami i způsoby, osobitě, v odlišných podmínkách života církve. Řečeno slovy Písma sv.: „První z nich zasadil, druhý zaléval, ale Bůh to byl, který dával vzrůst.“ (1 K 3,6).

Jestliže je dnes patriarchovi Procházkovi vytýkáno autoritářství či tendence řešit sporné otázky silově, je nutné vzít v potaz, že těžká doba, kterou církve procházela, si žádala silných osobností, a tou patriarcha Procházka bezesporu byl.

Dokončení na str. 4

NAŠE RECENZE

NICK PAGE:

ABC BIBLICKÝ ATLAS (THE ONE-STOP BIBLE ATLAS)

28 stran, Česká biblická společnost v Praze, první české vydání, 2011 překlad z anglického originálu Marie Čejková

Jde o pozoruhodnou knižní novinku biblického atlasu nového typu, který přibližuje čtenáři ještě mnohem konkrétněji důležitá místa historie křesťanské víry. Převážně geograficky,

na základě dokumentů barevných map a dost podrobného místopisu i dat Předního (Blízkého) východu.

Autor přitom postupně probírá ty nejvýznamnější události známé z Bible, včetně současných poznatků z archeologického bádání.

Z těch nejatraktivnějších z bezmála šedesáti kapitol publikace jmenujme pro lehké orientaci alespoň tyto:

Bible na mapě dneška, Počátky osídlení, Izrael v zemi zaslíbené, Šalomounovo království, Babylon a Judsko,

Makabejská vzpoura, Herodovo království. Dále pak Ježíšovo narození a dětství, Ježíšovy cesty, Ježíš přichází do Jeruzaléma, Ježíšovo zatčení a smrt, Šíření evangelia, Pavlovy misijní cesty a konečně Šíření křesťanství.

Málo se ví třeba o tom, že křesťanská církev ve svých počátcích dle historické skutečnosti začínala jako nepočetná skupina v Jeruzalémě tajně. A teprve později se rozšířila a stala nejuznávanějším náboženstvím Římské říše i později ostatního světa. In knize je podnětná i uváděná bibliografie.

Kromě dobré až exaktní přehlednosti daných historických témat z Bible, dokumentovaných vždy příslušnou barevnou mapkou, je nespornou předností knihy také čtivý a srozumitelný text. Není určen jen pro teologicky vzdělané věřící, ale i pro širokou veřejnost. I ta často požaduje hlubší poznání faktů historie Bible. Jak pro vlastní poučení, tak kvůli pochybám dosud „nevěřících Tomášů“ a k dalšímu upevnění své křesťanské víry. Předkládaný biblický atlas se tak navíc stává nesporným dokumentem o reálné pravdivosti existence Ježíše Krista a mnoha biblických příběhů, uskutečněných během vzniku a vývoje křesťanského hnutí; od pradávých historických počátků až podnes.

Přejme si proto závěrem hodnocení jen více takových nevšedních edičních podnětů. Svědčí nakonec o tom, že je stále ještě co objevovat v hledání původních pramenů vzniku Bible a křesťanské víry.

Dr. Karel Lachout

Vážené sestry a milí bratři, dovoluji mi, abych vás oslovil uprostřed postního času a podělil se s vámi o velikou radost. V loňském roce jsme započali rekonstrukci píseckého Husova sboru. Nebylo to rozhodnutí lehké, leč po letech již nutné. Na financování oprav jsme neměli dostatek prostředků, a tak jsme se skutečně museli spolehnout na otevřené srdce našich věřících, shovívavost našich nadřízených a především na milost Boží. Sehnat v dnešní době několik set tisíc korun není lehká věc. Dotační tituly ze všech stran nám zůstaly zavřené, o peníze z prostředků ústředí a diecéze jsme žádat nechtěli, neboť jich zbývá stále méně a projekty, které se momentálně v církvi financují, jsou jistě důležitější. Nicméně jsme se nevzdali a bojovali jsme se situací na vlastní pěst. A skutečně se stal zázrak. Mnoho lidí se začalo hlásit, někteří pomáhali vlastní prací a do celé akce se zapojili i lidé mimo naši církev. Z čeho mám ještě větší radost, je skutečnost, že i firma, která nakonec projekt rekonstrukce realizovala, se vzdala nároku na zisk a udělala svou práci jen za cenu materiálu a částečné úhrady práce. To se v dnešní době skoro nevidí. Husův sbor v Písku opět získal svou důstojnou podobu a mnoho lidí už teď, když práce finišují, přichází a těší se na slavnostní otevření tohoto místa modlitby. I proto chceme touto cestou poděkovat všem, kteří přispěli a neotočili se k nám zády. A vás, sestry a bratři z celé církve, chceme do našeho kostela pozvat nejen na slavnostní otevření, které se uskuteční na Zelený čtvrtek 5. dubna v 19 h (po krátké modlitbě jste všichni zváni k ekumenické sederové večeři a společnému sdílení velikonoční naděje), ale také na jakoukoliv jinou bohoslužbu, koncert či výstavu, kterou zde budeme pořádát.

Nakonec jsem opravdu vděčný za dny, kterých mohu být spolu s vámi svědkem. I v čase krize, stále se zhoršujících mezilidských vztahů, časového stresu a lidské lhostejnosti, jsem díky rekonstrukci našeho sboru zahlédl paprsek naděje, který ukazuje, že časy se mění, doba ve světě přibývá a stále více lidí si uvědomuje svou sounáležitost s darem lidství. Bohu díky.

Váš bratr v Kristu Filip Štojil

ZPRÁVY

Teologická konference

Ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové se od 20. do 21. března (úterý a středa) koná konference duchovních a laiků naší církve na téma „Svět víry a religiozity v době postmoderny“, pod patronací bratra biskupa Štěpána Kláška.

Před třemi lety jsme se poprvé setkali na teologické konferenci, nazvané „Teologie prostého života“. Minulý rok na tuto konferenci navazovalo teologické setkání, které neslo název „Víra a služba“. A protože se „rok s rokem sešel“, dovolte mi, abych vás opět pozval na konferenci, která bude letos věnována tématu, které je pro nás křesťany stěžejní! Jaký je svět religiozity v multikulturním a globalizovaném světě? Jaký je svět víry současných křesťanů, ale i těch, kteří žijí mimo svět křesťanské zvěsti? Jaké je postavení jednotlivých křesťanských denominací v naší zemi, zejména s ohledem na výsledky posledního „sčítání lidu“? Jaké máme teologické i misijní perspektivy my, jednotliví křesťané a naše domovské církve, v naší sekularizované zemi, jakož i ve sjednocující se Evropě? Hrozí nám ztráta věroučné identity? Mají jednotlivé křesťanské církve a denominace vůbec něco společného? Do jaké míry máme a musíme spolupracovat s dalšími náboženstvími? Jsou židé a muslimové našimi bratry a sestrami?

Tyto tematické okruhy by měly být leitmotivem naší letošní konference. Na konferenci opět vystoupí se svými příspěvky nejen naši duchovní a laici, ale i hosté z řad ekumeny a ti, kteří mají k tématu opravdu co říci!

Martin Chadima

Práce v Husinci

Pro Památník Mistra Jana Husa v Husinci hledáme nového průvodce/průvodkyni.

* **Popis práce:** sezonní práce na 6 měsíců v roce - památník otevřen od května do října, průvodcovská činnost, práce na údržbě areálu

* **Nabízíme:** zajímavou a smysluplnou práci v atraktivním prostředí národní kulturní památky, spolupráci na ŽL

* **Požadujeme:** zájem o život a dílo M. J. Husa, znalosti historie, uživatelskou znalost práce na PC (MS Office), jazykové znalosti výhodou (AJ, NJ), ukončené středoškolské vzdělání, časovou flexibilitu, pečlivost, spolehlivost, perfektní společenské vystupování, komunikační schopnosti

* **Předpokládaný nástup:** 16. dubna 2012

Máte-li zájem o tuto pracovní nabídku, zašlete prosím průvodní dopis a strukturovaný životopis nejpozději do 20. 3. 2012 na e-mailovou adresu iep@email.cz.

(pě)

Lahodná vteřina

Recital, autorské čtení v Liberci, 13. března v 18 hodin. Komponovaný pořad hudby a poezie ze sbírek Stanislava Kubína. Večer je jedním z pořadů cyklu "Literární kavárna" Krajské vědecké knihovny v Liberci.

(sk)

Přednáška v Rudné

Náboženská obec ve spolupráci s Křesťanskou policejní asociací, Národní protidrogovou centrálou SKPV ČR a Městem Rudná zve na přednášku "Aktuální otázky drogové problematiky" (psychologické, lékařské a forenzní aspekty).

Přednášející: Mgr. T. A. Brečka

(CČSH, KPA; duchovní a psychoterapeut), Mgr. Bc. Pavel Böhm (ČVUT v Praze, Fakulta biomedicínského inženýrství, Katedra lékařských a humanitních oborů), pracovník NPC SKPV PČR.

Akce se koná dne 28. března od 19 hodin ve Spolkovém domě Rudná (Školská ulice 591, Rudná).

(red)

Doteky – plochy poznání

119. setkání, 30. března v Liberci, fara Církve československé husitské, nám. Českých bratří 35/2.

V 16. 30 h - vernisáž "Krajky Jany Kaplanové".

V 18 h talk show "Jsem štvanec metafor..." - hostem je spisovatelka Věra Nosková. Scénář, režie a moderování Stanislav Kubín.

(sk)

Soutěž o logo SMD

Společnost pro mezináboženský dialog, o. s. vyhlásila na ustavujícím setkání Členské schůze Soutěž o logo organizace.

Logo by mělo vystihovat ideály SMD, tedy vzájemnou úctu a respekt mezi náboženskými tradicemi, touhu po spolupráci a vzájemném poznávání se a snahu pozitivně přispívat občanské společnosti prosazováním náboženské tolerance a povědomí o náboženských tradicích a jejich hodnotách.

Návrhy na logo mohou být předloženy elektronicky na adrese interfath.info@gmail.com nebo mohou být zaslány poštou na adresu společnosti Radlická 1031/42, 150 00 Praha.

Termín pro odevzdání návrhů je do 30. března. Autor vítězného návrhu obdrží drobný dar.

Kateřina Děkanovská

Pronájem bytu

Pronajmeme byt v našem domě Wuchterlova 3, Praha 6 v 5 NP.

Byt 2+1 o rozloze cca 87 m2. Více na <http://majetek.cesh.cz/>

(Majetkosprávní odbor úřadu ústřední rady)

Beseda ČKA

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na úterý 13. března od 17.30 h do přízemí kláštera Emauzy (Praha 9, Vyšehradská 49) na besedu na téma "Rozvoj, nebo development? (Praha a její příroda - pro občany, nebo pro developery?)" s úvodním slovem Mgr. Ondřeje Miroslavského, zastupitele MČ Praha 7.

(JNe)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 16. 3. – 20 hodin
Bach, Dvořák, Gershwin
From Baroque to Jazz
Prague Brass Ensemble
A. Bárta - varhany

* 17. 3. – 20 hodin
Bach, Dvořák, Gershwin
From Baroque to Jazz
Prague Brass Ensemble
A. Bárta - varhany

ZEKUMENY

ITÁLIE PLÁNUJE ZRUŠENÍ DAŇOVÝCH VÝHOD PRO CÍRKEV

Vláda Maria Montiho, rozhodnutá čelit rostoucímu zadlužení tvrdými úspornými opatřeními a efektivnějším vybíráním daní, zruší výjimky, kterým se dosud Římskokatolická církev v Itálii těšila, uvedl to server Novinky.cz. Církevní majetek, který vydělával - například nemocnice, školy, hotely -, byl dosud zdaněn v zemi ušetřen. Monti to chce změnit. Do italské státní pokladny by tak mohlo přitéci navíc přes dvě miliardy eur ročně, i když jiné zdroje hovoří o nižších částkách. Svůj záměr oznámil nový italský premiér na recepci na italském velvyslanectví ve Vatikánu, konané každoročně u příležitosti Lateránských dohod, které v roce 1929 upravily vztah mezi Vatikánem a italským státem. Návrh už také dostala na stůl Italská biskupská konference. Reakce církve jsou zatím opatrné. Zdanění jako takovému se nebrání, ale žádá, aby se nevztahovalo na nevýdělečné projekty a majetky. "Čekáme na konkrétní formulace textu, abychom si mohli udělat podrobnou analýzu," uvedl mluvčí konference Domenico Pompili. Římskokatolická církev patří v Itálii k největším vlastníků nemovitostí a ačkoliv má v zemi velký vliv a těší se větší vážnosti než v mnoha jiných evropských zemích, kritika za daňové úlevy už delší dobu sílí. Petici na podporu zdanění podepsalo během prvních dvou dnů od jejího zveřejnění na 130 tisíc lidí.

www.christnet.cz

VE VEDENÍ PROMOSKEVSKÉ UKRAJINSKÉ CÍRKVE PROPUKLY ROZPORY

Otevřenou roztržkou skončil v Kyjevě pokus části pravoslavných biskupů využít nemoci patriarchy Volodymyra a svolat bez jeho účasti synod Ukrajinské pravoslavné církve moskevského patriarchátu. Synod, který jako nejstarší arcibiskup svolal metropolita oděský, Ahafanhel, patriarcha Volodymyr na poslední chvíli zrušil. Podle médií tak zmařil pokus části duchovenstva podřídit ještě více ukrajinskou církev Moskvě. Ukrajinské pravoslaví po rozpadu Sovětského svazu poznamenaly vleklé rozpory. V zemi působí tři pravoslavné církve - Ukrajinská pravoslavná církev moskevského patriarchátu (UPC-MP), Ukrajinská pravoslavná církev kyjevského patriarchátu (UPC-KP) a Ukrajinská autokefální (nezávislá) pravoslavná církev (UAPC). Kromě toho existuje ještě Řeckokatolická církev, která je svými obřady blízká pravoslaví, ale podléhá papeži. Zatímco UPC-KP a UAPC jsou autonomní a nepodléhají ruské duchovní správě, církevní život UPC-MP řídí patriarchát v Moskvě. V čele UPC-MP stojí sedmasedmdesátiletý patriarcha Volodymyr, který je od loňského listopadu vážně nemocen. V době jeho nepřítomnosti podle ustálené tradice řídí církev nejstarší arcibiskup, jímž je metropolita oděský a izmailovský Ahafanhel.

Oděský metropolita svolal do Kyjeva synod, který se měl zabývat zdravotním stavem Volodymyra a jeho dalším setrváním ve funkci. Především měl ale projednat nový režim jmenování arcibiskupů. Podle dosavadní praxe je jmenuje Kyjev, podle připravované změny by tuto významnou kompetenci měla dostat Moskva. "Jsme svědky otevřené snahy řady biskupů v čele s Ahafanhelem přepsat pravidla a podřídit ukrajinskou pravoslavnou církev plně Moskvě," řekla agentuře ukrajinská religionistka Ljudmyla Fylypovyčová.

podle ČTK

Ještě k výročí II. patriarchy

Dokončení ze str. 3

V období nastupujícího fašismu prokázal při jednání s říšským biskupem Müllerem (který přišel vyzvat naši církev ke spolupráci) takovou míru osobní statečnosti, že jediné zhoubné choroba a posléze smrt na počátku 2. světové války ho „zachránila“ před krutým postihem ze strany německých okupantů.

Je kritizován i za to, že nebyl typem odborného teologa, který by zanesl farní knihovny svazky bohosloveckého myšlení. Jedno mu však nemůže upřít nikdo z jeho odpůrců, a sice to, že na rozdíl od odborných teologů, jejichž činnost je bezesporu užitečná a potřebná, jeho „praktická víra“, opravdovost a čistota, kterou ve víře měl a předával dál, přivedla k aktivní práci v naší církvi snad všechny jeho potomky (jednu z dcer, oba zetě, vnučky i pravnučku).

A zcela závěrem ještě pár vět z nekrologu našeho otce, biskupa M. Duchánka, který byl jako snoubenec naší maminky přítomen u dědečkova úmrtního lože: „Ach, jak olověné jsou ty poslední kroky k druhému břehu – tvůj přerývaný dech mluví o přetěžkém zápase těla, lidský poutník. A přece zakrátko, za několik hodin, snad minut, zlomíš pouta tělesného utrpení, které ti dosud brání překročit předěl času a vstoupit v místo spočinutí, darované Pánem těm, kteří ho usilovně hledali a po něm toužili, dokud byl čas jejich lůžky. I tys' byl jedním z nich, tvůj život je jeho svědkem, tvá pokora, láska a víra neutuchající. Hodně jsi v životě bojoval – kolikrát těžce – o pokoj své duše i svých bližních dle míry, kterou ti Bůh dal, a nemohls' jinak. Ve chvíli, kdy se chystáš opustit svůj zmučený příbytek těla, kdy v očích skrýváš tušení nesmírných dálek Božích tajemství, naplňuje mě veliká naděje, že dojdeš k Božimu cíli... Říše Božích tajemství se otevírá.“

Miroslava Jarolímová a Lenka Palčovičová, vnučky

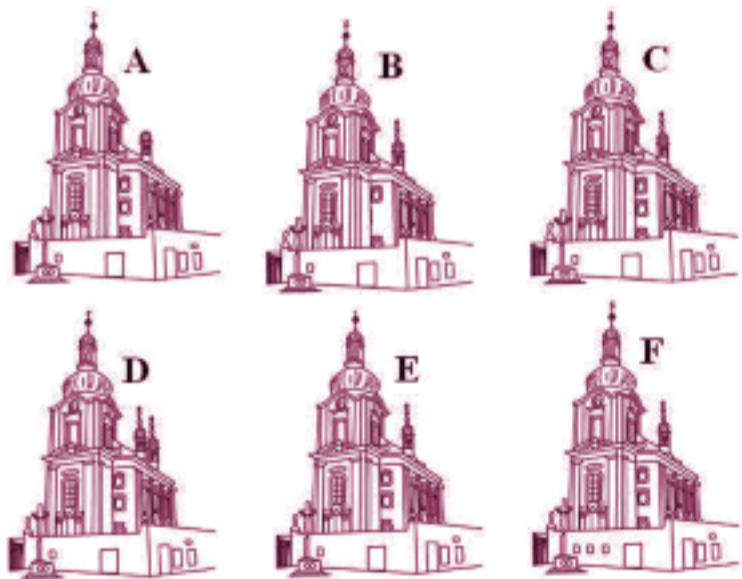
Při našem vzpomínání jsme čerpaly i z absolventské práce pravnučky GAP Miroslavy Zítové nazvané „Dr. Gustav Adolf Procházka“, kterou napsala při ukončení studia na HITSu.

Roční předplatné na rok 2012 činí 416 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Chrám

Jeruzalémský chrám vypadal jistě jinak než ten na našich obrázcích. Najdete mezi nimi dva stejné?

(Řešení z minulého čísla: Kdo chce jít se mnou, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@cesh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9